

nantsloven og dels ved Tillægsbevillingsloven. Her er nu atter indkommet 16 Andragender, det bliver altsaa noget over 80, saa man vil se, at det er et ret antageligt Tal. Jeg vil haabe, at det dermed maa være sluttet for denne Samlings Vedkommende med Andragenderne, hvis Behandling jo koster ikke saa lidt Tid og Arbejde, hvilket allerede ses af det store Tal. Hvad det Andragende angaar, som er henvist til Finantsministerens og Justitsministerens nærmere Undersøgelse, nemlig under Nr. 13: Andragendet fra Baron S. C. Abeler af Frederiksberg, skal jeg henvise til det Referat, som er givet i Betænkningen, og som jeg tror er et tro Udtryk af hans Andragende. Udvalget er ingenlunde paa det Rene med denne Sag; man er vel enig om, at Manden intet juridisk Krav har paa at faae Noget, men om der mere eller mindre er noget Billighedskrav, eller hvorvidt han har Ret i sin Paastand om, at han ved en Felttagelse er bleven udelukket, er Noget, som Udvalget ikke kan have Klarhed om, og derfor har Udvalget været enigt om at ønske Ministeriets Undersøgelse. Videre har jeg ikke at sige om Andragendet under Nr. 13, idet jeg for mit Vedkommende ikke ønsker, at man her skal komme ind paa en nærmere Undersøgelse af denne Sag. Netop fordi Udvalget staaer saa uklart overfor Andragendet, foreslaar man det henvist baade til Justitsministerens Undersøgelse og dernæst til Finantsministeren. Man udtaler sig altsaa hverken for eller imod, at Manden skal have Pengene, man ønsker blot større Klarhed over den Sag, idet det forekommer Flertallet af Udvalget eller maasse rettere sagt hele Udvalget, at, forsaavidt forskjellige af de Ting, Andrageren fremsætter, ere rigtige, har han noget Billighedskrav paa at faae nogen Hjælp, men man befunder sig som sagt paa det Uvisse i den Henseende. — Hvad angaar Andragendet fra forhenværende Underkorporal Wilhelm Hansen i Kjøbenhavn, da er det et Andragende, som Udvalget ifjor har behandlet, men om hvilket der ingen Indstilling skete, fordi det ikke saas, at Andrageren havde været hos Finantsministeren. Man udtalte forresten ifjor, at det forekom Udvalget, at den paagældende Invalid var bleven haardt behandlet, idet han er bleven berøvet det lille Bæls af 154 Kr. aarlig, han tidligere havde havt, fordi man i 1867 ikke skønnede, at han led mere af sit Saar. Men efter de Oplysninger, som foreligge, har det vist sig — forekommer det Udvalget —, at Manden endnu lider deraf og er i høi Grad trængende. Dette Sidste er oplyst ved Udtalelser dels fra Sogneraadet, dels fra vedkommende Præst, og at han lider af sin Invaliditet, er oplyst af tvende Distriktslæger. Den ene Distriktslæge, Vinsløv, udtaler sig derom blandt Andet saaledes: „Andrageren har faaet et Skudskaar under højre Armel med strammende Nr. 5. Han har stadig Smerter og Følelse af Lamhed i

Armen og Kuldeforenemmelse i Haanden. Mattedhed og Træthed hindre ham i at bruge Øre og Sprog" — han er nemlig Dreier —, „som ere nødvendige til hans Profession, og jeg anser det for Uretfærdighed at berøve ham hans Pension, da han ikke er istand til at erhverve sit Livsophold, naar hans Kræfter til Arbejde ere borte, hvorfor jeg anbefaler ham til Gjenerholdelse af Pensionen." Dette er undertegnet af Distriktslæge Vinsløv i Rasklov den 24de Oktober 1878, men forresten have vi en lignende Attest undertegnet af Distriktslæge Rosenstand i Maribo. Overfor disse Erklæringer fra to Læger, som sige, at de have behandlet den Vedkommende, og at de kende ham, har Udvalget ikke kunnet skjønne Andet, end at han, som han selv udtaler sig, er bleven noget haardt behandlet. Jeg skal tillige oplyse om, at Vedkommende jo nu har været hos Finantsministeren, og at man har forhørt sig hos Sundhedskollegiet, som er kommet til det Resultat, at der ikke kan tilkomme ham Pension for hans Invaliditet. Det forekommer imidlertid Udvalget, at man overfor saa bestemte Erklæringer fra de paagældende Distriktslæger, som have behandlet ham, ikke kan sige Andet, end at han — som vi ogsaa have udtalt her — er bleven noget haardt behandlet, og man foreslaar derfor Andragendet henvist til Finantsministeren, haabende, at den Stemming, som ikke alene er kommen til Orde her i Thinget, men ogsaa fra den høitærede Finantsminister, idet han har udtalt, at man gjerne vilde tage saameget Hensyn som muligt til Invaliderne, maa have til Følge, at man tager noget Hensyn til denne Mand's Andragende, der, som sagt, ikke alene er blevet anbefalet af Lægerne efter et lægevidenskabeligt Skjøn, men ogsaa af vedkommende Autoriteter, idet baade Sogneraadet og Præsten have udtalt, at Manden er baade trængende og værdig. Jeg skal derfor anbefale, at Thinget vedtager begge disse Indstillinger, den ene paa den Motivering, jeg har givet den, til Undersøgelse, den anden som en slet og ret Indstilling om, at Invalid Wilhelm Hansen maa faae nogen Understøttelse. Denne sidste Indstilling findes i Tillægsbetænkningen, idet Andragendet er kommet bagfter.

Finantsministeren (Gstrup): Med Hensyn til det Andragende, der er henvist til Justitsministerens og Finantsministerens nærmere Undersøgelse, kan jeg jo efter den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører, indskrænke mig til at sige, at dette Andragende skal blive optaget til en fornyet Undersøgelse, thi det har jo været hos Finantsministeren, og det er ikke Justitsministeren ubekendt, og Resultatet har jo ogsaa foreligget, idet der er givet Andrageren et aflaaende Saar. Her kan jo ikke være Tale om noget Retsskrav, men kan i det Højeste være Tale om et Billighedskrav, og hvorvidt dette uden videre følger